

Arrest

nr. 177 672 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 november 2015 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaart op 1 november 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 16 november 2015 stelt verweerder, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker in Bulgarije reeds een asielaanvraag indiende.

1.3. Verweerder verzoekt de Bulgaarse autoriteiten op 13 januari 2016, gelet op artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een

staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013), om de terugname van verzoeker.

1.4. Bij schrijven van 19 januari 2016 delen de Bulgaarse autoriteiten mee dat zij, gelet op artikel 20.5 van de verordening 604/2013, het terugnameverzoek inwilligen.

1.5. Verzoeker wordt op 19 april 2016 gehoord in het kader van de verordening 604/2013.

1.6. Verweerder neemt op 10 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [U.] (alias [A.]

voornaam : [S.] (alias [S;])

geboortedatum : [...] ([...])

geboorteplaats : [...] (alias [...])

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, vroeg op 16.11.2015 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 20.10.2015 in Bulgarije werd geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Bij zijn aanmelding in België op 16.11.2015 verklaarde betrokkene aanvankelijk 16 jaar en later 17,5 jaar oud te zijn. Op basis van deze verklaring werd de geboortedatum van betrokkene door onze diensten vastgelegd op 30.06.1998 en werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Onze diensten meldde de betrokkene dan ook aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd uit betreffende de verklaarde leeftijd van betrokkene. Op 01.12.2015 werd bij de Dienst Radiologie van het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-Over-Heembeek een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit onderzoek luidde: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat UTMANZAI Sabir op datum van 01.12.2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is." Als gevolg werd de voor betrokkene ingesteld voogdij op 11.12.2015 opgeheven en werd betrokkene door onze diensten niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige. Op basis van dit leeftijdsonderzoek pasten onze diensten op 19.04.2015 de geboortedatum van betrokkene aan naar 01.01.1995.

Betrokkene werd op 19.04.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij Afghanistan ongeveer 2 maanden voor zijn aankomst in België te hebben verlaten en eerst per auto en te voet naar Turkije te zijn gereisd met een transit door Iran. Betrokkene stelde ongeveer 10 dagen te Aksaray (TUR) te hebben verbleven alvorens per auto en te voet door te reizen naar Bulgarije. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 20.10.2015 asiel vroeg in Bulgarije. Betrokkene stelde dat hij zich niet meer kon herinneren of zijn vingerafdrukken ergens werden genomen maar verklaarde wel geslagen te zijn geweest in Bulgarije en daardoor bewusteloos te zijn geweest. Hij stelde dat het om die reden eventueel mogelijk kan zijn dat ze toen zijn vingerafdrukken hebben genomen. Hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Bulgarije en stelde 15 dagen in opvangcentrum in Bulgarije te hebben verbleven alvorens te voet door te reizen naar Servië waar hij 5 dagen in een onbekende stad verbleef. Daarna reisde betrokkene per bus door naar Oostenrijk met een transit door verschillende voor hem onbekende landen en betrokkene verklaarde in Oostenrijk 3 dagen in een opvangcentrum in een onbekende stad te zijn verbleven alvorens per bus door te reizen naar Duitsland waar hij 5 dagen in een opvangcentrum verbleef. Ten slotte reisde betrokkene per trein verder door naar België waar hij tien dagen voor zijn asielaanvraag in België arriveerde. Betrokkene vroeg asiel in België op 16.11.2015.

Betrokkene stelde dat hij besloot asiel aan te vragen in België omdat er mensenrechten zijn in België. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij verklaarde dat hij is vertrapeld in Bulgarije en daardoor over heel zijn lichaam pijn heeft. Hij stelde zelfs zijn bewustzijn te zijn verloren in Bulgarije. Hij verklaarde tevens 15 dagen in een opvangcentrum te hebben verbleven waar het volgens hem net een gevangenis was. Betrokkene verklaarde dat hij maar 10 minuten mocht buiten komen in het opvangcentrum. Omwille van die redenen stelde betrokkene niet te willen terug gaan naar Bulgarije.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 13.01.2016 werd voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties die op 19.01.2016 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er kan zeker niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Bulgarije, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat er mensenrechten zijn in België merken we eerst op dat deze te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur en keuze van de betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We wensen daaromtrent ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Daarnaast merken we op dat Bulgarije, net als België, de Conventie van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dus tevens net als België de mensenrechten respecteert.

Betreffende het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor ontkende asiel te hebben gevraagd in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een EURODAC-resultaat type 1 opleverde met betrekking tot Bulgarije. Hieruit dient volgens ons te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Bulgarije.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zijn verblijf van 15 dagen in een opvangcentrum in Bulgarije net een gevangenis was merken we op dat betrokkene in het kader hiervan niet verduidelijkt of het opvangcentrum waar hij verbleef een open dan wel een gesloten centrum was. Vermits betrokkene verklaarde te zijn opgesloten in een opvangcentrum gelijkend op een gevangenis durven we te stellen dat betrokkene na zijn binnenkomst in Bulgarije werd vastgehouden in een gesloten centrum. Hieromtrent benadrukken we dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van betrokkene omtrent zijn behandeling in Bulgarije en het feit dat hij vertrappeld zou zijn geweest, daardoor zijn bewustzijn heeft verloren en overal pijn heeft aan zijn lichaam merken we op dat betrokkene de omstandigheden van deze feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de feiten staven. Zo laat de betrokkene in het ongewisse of het al dan niet om een eenmalig incident betrof. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, denken we te mogen besluiten dat deze feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. De verklaring van betrokkene dat hij niet meer weet of zijn vingerafdrukken effectief werden genomen in Bulgarije omwille van het feit dat hij bewusteloos werd toont ook aan dat de feiten zich meer dan waarschijnlijk afspeelden binnen deze context van de grenscontrole.

We merken hierbij tevens op dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

In het kader van de verklaarde feiten van betrokkene omtrent zijn behandeling in Bulgarije merken we tevens op dat we ons bewust zijn van het feit dat Artikel 3 van het EVRM het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit waarborgt en dat het geweldsmonopolie van de politie in delicaat evenwicht staat met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel - in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken - en dat moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We wijzen er tevens op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde in Bulgarije en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het betrof om een tijdelijke opschorting en dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn actuele bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het merkte tevens op dat

personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien die nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Betreffende de toegang tot de asielprocedure benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-todate tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §4: "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 03.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20 van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijkheid is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Een terugname op grond van artikel 20 impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

We herhalen tevens nogmaals dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. De verklaringen van de betrokkene dat Afghanen in België niet gedepoteerd worden is dan ook ongegrond in het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU. Daarnaast kent Bulgarije, tevens net als België, onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure

voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Het UNHCR riep in het rapport van april 2014 tevens op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is, op basis van het op 01.12.2015 uitgevoerde medisch onderzoek vermoedelijk 20,3 jaar oud, en verklaarde alleenstaand te zijn. Hij stelde tevens tijdens zijn gehoor over een goede gezondheidstoestand te beschikken en hij bracht omtrent aspecten van zijn gezondheid tot op heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons dan ook niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

Hieromtrent wensen we eveneens te benadrukken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet (opnieuw) adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten en dit vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Uit het rapport van Nils Muiznieks dd. 22 juni 2015 en het standpunt van Eccre dd. 7 april 2014 volgt dat er structurele tekortkomingen zijn in de asielprocedure in Bulgarije nu dit strookt met het standpunt van UNHCR van 1 april 2014 waarbij het een update zou hebben gemaakt van het vorig standpunt waarbij zij stelden dat overnames dienden te worden opgeschort omdat er structurele tekortkomingen waren.

Daarenboven wenst verzoeker toch echt wel te benadrukken dat de situatie in Bulgarije op vlak van zowel opvang als asiel helemaal niet zo is zoals verweerster tracht voor te stellen en dat terugname

zonder de minste garantie op het feit dat er zich geen tekortkoming zou voordoen in hoofde van verzoeker wel degelijk verzoeker kan blootstellen aan een mogelijke schending van art. 3 EVRM.

Immers het UNHCR rapport van april 2014 waarop verweerster zich steunt om te stellen dat er voor verzoeker geen probleem zou zijn te meer hij niet behoort tot een kwetsbare groep stelt voorop dat bij elke overname of terugname naar Bulgarije er een gedegen individueel onderzoek dient te gebeuren die zich in tegenstelling tot wat verweerster beweert niet beperkt tot kwetsbare groepen:

“UNHCR recommends that Dublin participating States conduct an individual assessment as to whether a transfer would be compatible with States’ obligations to protect an individual’s fundamental rights under European Union (EU)³ and international law (...) Moreover, given, inter alia, the potentially large number of pending Dublin transfers to Bulgaria,⁵ UNHCR is concerned about the medium- to long-term sustainability of the improvements made so far (...) Nevertheless, UNHCR remains concerned about the accommodation and sanitary conditions in Vrazdebnna and Voenna Rampa centres which at present host 811 asylum-seekers, the majority of whom are Syrian. Sanitary facilities are very limited in these centres, with an inadequate number of toilets, bathrooms with limited access to hot water, and sewage systems with persistent blockages. Two cases of Hepatitis A have been confirmed (...) Lack of adequate and affordable housing is another area seriously affecting the integration of beneficiaries of protection in Bulgaria. In the absence of support to find suitable accommodation, those granted status have to stay in reception centres with no, or very limited, ability to integrate into Bulgarian society. (...) In terms of quality control, UNHCR and BHC have reviewed 40 case files and have observed contradictions and inconsistencies in approximately 80% of those reviewed, with no indication of whether the asylum-seeker was given an opportunity to explain these contradictions during the asylum interview.”

(zie, UNHCR, “Bulgaria as a country of asylum”, april 2014, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/resources/unhcr_bulgaria_april_2014.pdf)

“Nevertheless, it continued to raise concerns with respect to access to the territory, inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status. UNHCR expressed particular concern that “in the absence of a solid strategy and sustainable programme to ensure access to livelihoods, affordable housing, language acquisition and effective access to formal education for children, beneficiaries of international protection may not have effective access to self-reliance opportunities and thus may be at risk of poverty and homelessness”.⁸¹ UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation “for certain groups or individuals”. In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.” (zie, AIDA, “Country report Bulgaria”, oktober 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>)

Het is zorgwekkend te moeten vaststellen dat dit rapport het heeft over tekortkomingen in de onderzoeken van de asielaanvragen alsook over onmenselijke leefomstandigheden in bepaalde opvangcentra doch dat verweerster geen enkel tastbaar bewijs of garantie heeft dat de asielaanvraag van verzoeker wel op een adequate manier zal onderzocht worden en dat hij niet in één van de opvangcentra zou terecht komen waarbij overduidelijk werd vastgesteld dat mensen er zoals vee worden gestald.

Daarenboven is verzoeker afkomstig van Afghanistan, uit een dorp hetwelk door de Belgische asielinstanties als onveilig wordt beschouwd en onder de toepassing valt van art. 48/4 c) Vw.

Het is haast lachwekkend te moeten vaststellen dat een recent rapport van oktober 2015 heeft uitgewezen dat personen niet afkomstig van Syrië slechts in 4 procent van de gevallen bescherming kunnen genieten. Dat gesteld wordt dat het asielsysteem in Bulgarije zou volstaan en dat verzoeker zeker niet zal blootgesteld worden aan non-refoulement blijkt in de praktijk een fabel. Het is zodanig erg gesteld met het beleid van Bulgarije dat zij nu ook mensen afkomstig van Syrië bescherming weigeren:

“This approach changed in the beginning of 2015 when the asylum administration started to issue negative decisions to Syrian nationals, most commonly substantiated with internal flight alternative arguments or protection available in third safe country (Northern Iraq). For the time being this approach is applied to a limited number of Syrian applicants, 139 but the plans of the administration to extend it are overt - if the national courts uphold the approach in the final decisions within commenced appeal procedures. (...) Refugee recognition rate of non-Syrian nationals was 4% (109 out of 2,652 refugee statuses), 8% subsidiary protection rate (31 out of 365 humanitarian statuses), 91% rejection rate (349 refusals out of 380 refusals) and – as a result of it, altogether 90% of them left Bulgaria prior their decision-taking as 95% of determination procedures were stopped (1,218 out of 1,269 suspensions) and 88% (3,462 out of 3,915 terminations) were terminated in absentia.” (zie, AIDA, “Country report Bulgaria”, oktober 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>)

De toegang tot de nodige bescherming dient zowel te bestaan in theorie als in de praktijk. Wanneer het duidelijk is dat verschillende bronnen gewag maken van het feit dat het beleid van de Bulgaarse overheid als dusdanig zo is dat men in realiteit bijna niemand bescherming geeft kan er geen sprake zijn van een effectieve toegang tot het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming in werkelijkheid.

“inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status” (zie, AIDA, “Country report Bulgaria”, oktober 2015, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/bulgaria>)

Het standpunt dat ECRE aan wenste te houden in april 2014 bleek dan ook terecht gelet op het rapport van oktober 2015 hierboven waarbij wordt bevestigd dat de levensomstandigheden in bepaalde centra nog steeds ondermaats is en er tevens een gewijzigd beleid is van de Bulgaarse overheid waarbij het er op neerkomt dat praktisch niemand nog bescherming krijgt, ook niet de mensen waarvan België van oordeel is dat deze wel bescherming nodig hebben. Deze tekortkomingen in de asielprocedure kunnen niet zomaar onder de mat worden geveegd.

“ECRE reiterates its call on States to suspend all transfers of asylum seekers to Bulgaria until such a time as conditions in Bulgaria substantially improve and the Bulgarian authorities are able to comply in practice with their obligations under EU law and international law. EU Member States and Schengen Associated countries must also assume responsibility for examining the asylum applications of the asylum seekers concerned, in accordance with Article 3(2) and Article 17 of the recast Dublin Regulation. This is not only necessary to prevent violations of the fundamental rights of the asylum seekers concerned under EU and the EU Charter of Fundamental Rights, but also to prevent further pressure on Bulgaria’s already overstretched reception system. As such this would also constitute a concrete act of solidarity with Bulgaria.” (zie, ECRE, ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation, 7 april 2014, te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/resources/2014_04_04_bulgaria_suspension_april_2014.pdf).

Bulgarije is asielzoekers in de praktijk liever kwijt dan rijk en dit is duidelijk zichtbaar. Naast ondermaatse opvang en ondermaatse asielprocedures, toont recente informatie nu ook aan dat asielzoekers door overheidsorganen in Bulgarije blootgesteld worden aan afpersing en mishandelingen en dat de Bulgaarse staat daar niets tegen onderneemt:

“Amnesty International is calling on the Bulgarian government to immediately and thoroughly investigate the allegations of beatings, shootings and extortions at the hands of the police reported by refugees and migrants. (...) There continued to be no integration plan for recognized refugees and other beneficiaries of international protection. Although the government adopted the National Strategy on Migration, Asylum and Integration for 2015-2020 in June, it failed to follow it up with an Action Plan that would implement the Strategy.

Concerns persisted over the reception conditions of asylum-seekers, in particular with regard to food, shelter and access to health care and sanitary goods. In January, the monthly allowance of 65 leva (€33) for asylum-seekers in reception centres was stopped. The BHC filed a complaint, arguing that the removal of the allowance violated national legislation.” (zie, Amnesty International, Bulgaria: It’s time to address the allegations of abuse of refugees and migrants by the police, 11 december 2015, te consulteren op <https://www.amnesty.org/en/documents/eur15/3058/2015/en/>)

“Take the case of 16-year-old ‘Abdullah’ from Afghanistan, who experienced Bulgaria’s “respect” first hand.

“When Bulgarian police saw us, we tried to run away,” he said. “They chased us with dogs and shot at us. There were five police. When they caught us, they started beating us. They kicked me and the others wherever they could reach. They did this for about an hour and threatened us with the dogs. They took my money and mobile.”

Abdullah (not his real name) is one of several migrants and asylum seekers who told Human Rights Watch about summary returns from Bulgaria, and violence both at its borders and inside detention centers in late 2015. These are not new problems; we also documented similar abuses in April and September 2014.

Yet Abdullah’s and hundreds of others’ similar testimonies have fallen on deaf ears at EU headquarters in Brussels. While Bulgaria has the right to protect its borders, it doesn’t have the right to summarily return people to Turkey or physically abuse them. By focusing on border protection, Avramopoulos missed the chance to press Bulgaria on violence against migrants and asylum seekers.

The commission should forcefully remind Bulgaria of EU laws and standards, and urge Bulgarian authorities to investigate these credible reports of abuses and bring them to a halt. Because ignoring

Abdullah's story won't make the allegations go away, and resorting to violence is no way to manage the refugee crisis."

(zie, Human Rights Watch, *Dispatches: What Bulgaria's "respect" for refugees really looks like*, 16 februari 2016, te consulteren op: <https://www.hrw.org/news/2016/02/16/dispatches-what-bulgarias-respect-refugees-really-looks>)

Nochtans ligt de plicht op de verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren en zich in het kader van een Dublin-overdracht zich te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen. In deze dient vastgesteld te worden dat verweerster zich louter steunt op het standpunt van UNHCR van april 2014 waarbij UNHCR gesteld heeft dat er geen algemene stop niet meer diende te zijn maar dat er toch veel opmerkingen waren en dat met overdrachten omzichtig diende te worden omgesprongen.

"ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. » (CCE 22 février 2015, n° 138 950).

In die zin heeft verzoeker reeds hierboven aangetoond dat eind 2015 er verschillende objectieve bronnen aantoonden dat een afdoende asielprocedure in Bulgarije een utopie is en dat verschillende centra inhumane leefomstandigheden hanteren.

Verweerster kan in die zin geen enkele garantie geven dat verzoeker niet in één van deze centra zal terecht komen. Evenzeer is het onverantwoord verzoeker die afkomstig is van een streek waarvan onze autoriteiten bevestigen dat het er zeer gevaarlijk is en onder de toepassing van art. 48/4 c) Vw. valt naar een land te sturen waarbij met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aan de hand van de statistieken over de asielbeslissingen kan worden vastgesteld dat dit in Bulgarije niet het geval zal zijn.

Gelet op deze informatie die midden 2016 voorhanden is, kan wel degelijk gesteld worden dat verweerster toch minstens over enige garantie dient te beschikken betreffende verzoeker. Dit is niet het geval. Aangaande het voorhanden moeten zijn van enkele garanties kan verzoeker tevens wijzen op onderstaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

" 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs

homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014)

Verzoeker wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Verzoeker verwijst in deze context van tekortkomingen tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: M.S.S. vs. Belgium and Greece van 21 januari 2011. De toestand is, zeker wat betreft de asielprocedure, vergelijkbaar hiermee.

Immers, recente informatie van januari en februari 2016 wijzen op opnieuw verslechterde omstandigheden vanaf 2015.

Deze recente informatie toont wel degelijk het schrijnende van de situatie aldaar aan alsook het totaal gebrek aan adequate asielprocedure. Het is niet verantwoord verzoeker in dergelijke omstandigheden zonder enige vorm van garantie over te dragen:

“as recent as December 2015 continue to detail collective expulsions. 5 In breach of international refugee law, EU law and the EU asylum acquis⁶, these unlawful actions have been referred to by certain national courts as a governmental strategy to counter the renewed surge in numbers in 2015 and resultant deterioration of procedural and reception conditions.(...)Detention for first time applicants is, therefore, systematically applied in Bulgaria.¹⁰ To illustrate, 9,530 out of the 12,738 asylum applications lodged from January to the end of September 2015 were made in detention and a significant proportion of these in pre-removal detention.(...) The status of those returned under the Regulation remains unclear. For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return. 30 However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception.³¹ As has been confirmed by Belgian courts in cases concerning single males

with psychological vulnerabilities; “there are no assurances that Dublin returnees will be guaranteed access to the asylum procedure or that they will not be exposed to extremely difficult reception conditions during the examination of the claim.” Returns to Bulgaria in all of these cases were subsequently suspended (...) In instances where the Dublin returnee is accepted back into the procedure it is worth highlighting that the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview, in violation of Article 12(b) of the recast Asylum Procedures Directive (...) interpreters have been used which do not speak the language of the applicants and protocols from the eligibility interviews have been requested for signature without actual communication of the content to the applicant being undertaken (...) and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports” (zie, ECRE, Research Note: reception conditions, detention, and procedural safeguards, februari 2016 http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1457537998_research-note-reception-conditions-detention-and-procedural-safeguards-for-asylum-seekers-and-content-of-international-protection-status-in-bulgaria.pdf)

“Meanwhile, those who succeed in lodging claims await determination of their status in one of six reception centres, often without access to flushing toilets or separate washing and cooking facilities.” (zie, Eleanor E Roberts, “Bulgaria’s struggle at the frontline, januari 2016, te consulteren op <http://www.fmreview.org/sites/fmr/files/FMRdownloads/en/destination-europe/roberts.pdf>)

Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat verzoeker in Bulgarije geen gebruik zal kunnen maken van een adequate asielprocedure en er een kans is in inhumane levensomstandigheden terecht te komen zonder enige garanties op anders, dient de bestreden beslissing een halt te worden toegeroepen.

Ook de volgende rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van verzoeker nu verweerster geenszins over individuele garanties beschikt in het licht van de door verzoeker aangebrachte informatie dat het helemaal niet te verantwoorden valt dat verzoeker zou worden overgebracht naar Bulgarije:

“De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitsels geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wel voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) (RvV nr. 138 525 van 13 februari 2015 in de zaak RvV 167 296/II)

Reeds in het verleden werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een zelfde soort beslissing als de bestreden beslissing via een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omwille van het niet voorhanden zijn van een nauwkeurig onderzoek door de verwerende partij.

“Gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat.

2.3.2.5. verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daar geen afbreuk aan.”

(RvV nr. 138 940 dd. 230 februari 2015)

Gelet op al het voorgaande is een schending van de artikelen 3 E.V.R.M. in geval van terugkeer dan ook aangetoond. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden.

De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en het risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Verzoekende partij houdt voor dat de toestanden voor asielzoekers de afgelopen tijd aanzienlijk verslechterd zijn in Bulgarije en dat verzoeker ernstig risico loopt blootgesteld te worden aan inbreuken op artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na gedegen onderzoek van de verzoekende partij haar concrete

situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verweerder laat gelden dat de in casu bestreden beslissing geheel terecht werd genomen door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, waarbij zij zich heeft gesteund op toonaangevende bronnen van onafhankelijke organisaties.

Verweerder wenst hierbij op te merken dat verzoekende partij tijdens het verhoor dd. 19.04.2016 melding heeft gemaakt van het feit dat hij zou zijn vertrappeld (zonder aanduiding van de verantwoordelijke) en onvoldoende vrijheid kreeg in het opvangcentrum, doch er werd niet aannemelijk gemaakt dat verzoekende partij zich in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden die tijdens het verblijf in Bulgarije door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren, werden niet gemeld door de verzoekende partij.

Verzoekende partij kan thans dan ook niet dienstig voorhouden als zou hij aan de lijve hebben mogen ondervinden hoe precair de situatie in Bulgarije is.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing hem elke kans zou ontnemen om bescherming te krijgen als vluchteling of onder het statuut van subsidiaire bescherming.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

“2.3.4.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublingehoor, stelde geen redenen te hebben, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Bulgarije - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte dus geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Bulgarije persoonlijk zou hebben ondervonden. Immers het was niet haar bedoeling in Bulgarije te blijven, ze wachtte op een geldtransfer van haar familie om verder te reizen en in afwachting sloot ze zich aan bij een groepje van 5 Eritrese vrouwen. 2.3.4.7. De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in Bulgarije, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Bulgarije omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.” (RvV nr. 134 481 van 2 december 2014)

In de bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Bulgarije, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Bulgarije -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen- doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Bulgarije en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn

persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (RvV nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verzoekende partij moet aannemelijk maken dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft en het bovendien voldoende concreet en aantoonbaar maken. Dit is niet het geval.

Verzoekende partij beperkt zich uitsluitend tot algemene beschouwingen.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen. Het UNHCR is actueel van oordeel is dat overdrachten naar Bulgarije nog steeds kunnen plaatsvinden. In 2014 werd een opmerkelijke verbetering vastgesteld van de leefomstandigheden in de opvangcentra en de reeds aangevatte asielpcedure zal kunnen worden verdergezet, of men zou een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Verzoekende partij wordt aldus niet de kans ontnomen om de nodige bescherming te verkrijgen indien nodig. Uit het AIDA-rapport (up to date tot 30.09.2015) blijkt ook dat er in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De algemene beschouwingen van verzoekende partij doen dan ook geen afbreuk aan de bestreden beslissing, die werd gemotiveerd onder verwijzing naar uitvoerige rapporten (die zich ook in het administratief dossier bevinden), en dit specifiek in het licht van de situatie van Dublin-terugkeerders.

Verzoekende partij toont niet aan dat actueel niet kan worden overgegaan tot de overdracht van Dublin'ers aan Bulgarije.

Verzoekende partij gaat andermaal niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft een afweging gemaakt, doch is van oordeel dat er geen problemen bestaan in het kader van de overdracht van verzoekende partij naar Bulgarije.

De beschouwingen van de verzoekende partij overtuigen aldus niet, en tonen geenszins aan dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in het opvangcircuit. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging beantwoordde dienaangaande op een gedegen wijze alle door de verzoekende partij opgeworpen bekommernissen nopens de opvang en asielpcedure, dit middels het verwijzen naar toonaangevende en recente bronnen.

Noch toont de verzoekende partij aan dat hijzelf niet de nodige opvang en bescherming kon verkrijgen tijdens zijn verblijf in Bulgarije.

Verweerder verwijst in dit kader ook naar het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat “Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” (vetschrift toegevoegd)

Daarnaast beweert verzoekende partij dat Bulgarije haar verplichtingen onder de Dublin-III-Verordening niet zou nakomen. Verzoekende partij meent dat er een gebrekkige bijstand is en dat er geen garantie is op eerlijke procedures.

Verweerder benadrukt hierbij dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België verbonden is, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen zou genieten in Bulgarije dan in België.

De beschouwingen van verzoekende partij omtrent asielpcedures van Syriërs in Bulgarije, is verder niet relevant, daar waar verzoekende partij afkomstig is van Afghanistan.

Er kan geen schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Europees Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie worden weerhouden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij overtuigen aldus niet, en tonen geenszins aan dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in het opvangcircuit. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging beantwoordde dienaangaande op een gedegen wijze alle door de verzoekende partij opgeworpen bekommernissen nopens de opvang, dit middels het verwijzen naar toonaangevende en recente bronnen.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betreft deze schendingen op – het ook door hem geschonden geachte – artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

De Raad wijst erop dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de verordening 604/2013, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat, indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublin-terugkeerder zijn grondrechten zal zien gerespecteerd in de lidstaat van bestemming. Zoals verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing terecht stelt, is *“[e]lke lidstaat [...] dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* (cf. artikel 3.2 verordening 604/2013), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het

raam van de verordening 604/2013 tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Er dient hierbij te worden benadrukt dat indien niet of onvoldoende vaststaat dat een kandidaat-vluchteling in het verleden reeds zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling mogelijk langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd of onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Verweerder heeft zijn standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van die aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduïd dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo wees het erop dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland, zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder zich hiervan bewust was. Hij stelt dat het zogenaamde AIDA-rapport van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat verweerder het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

In het recente AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst en dat is opgenomen in het administratief dossier, wordt melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielaanvraag en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geven tot grote bezorgdheid. Ook het door verzoeker geciteerde verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 maakt melding van het gegeven dat een zogenaamde Dublin-terugkeerder, indien hij opnieuw wordt toegelaten tot de procedure, wordt geconfronteerd met procedurele tekortkomingen. Hierbij wordt er ook melding van gemaakt dat gebruik wordt gemaakt van verouderde landeninformatie en dat er sprake is van een gebrek aan juridische bijstand tijdens het gehoor.

Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder stelt dat uit de bestreden weigeringsbeslissing kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden weigeringsbeslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er bijna geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet blijkt dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”*.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduid dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Ook het door verzoeker aangehaalde verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 maakt gewag van slechte opvangvoorzieningen. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als *“niet zwaarwichtig”*.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van meer recente verslagen is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar *“kritische kanttekeningen”* en dat niet kan worden vastgesteld dat er *“ernstige gebreken zijn”*. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen, niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekte omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Het feit dat verzoeker geen specifiek *“kwetsbaar profiel”* heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontfangen.

In dit verband wijst de Raad er voorts nog op dat niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke lidstaat een invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat

de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Wel komt het aan verweerder toe om, na een zorgvuldig onderzoek van de toonaangevende rapporten, uiteen te zetten waarom er geen structurele tekortkomingen in de opvang en de asielprocedure zijn. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verweerder in casu heeft nagelaten dit te doen. De Raad wijst er wel op dat niet van verweerder wordt verwacht dat hij in extenso alle informatie in de aangehaalde rapporten in de bestreden weigeringsbeslissing weergeeft, maar er moet wel blijken dat hij een zorgvuldige beoordeling van de rapporten heeft gemaakt, hetgeen zoals supra werd toegelicht in casu niet is gebeurd. De Raad is in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Aldus blijkt dat verweerder heeft nagelaten om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beide bestreden beslissingen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is volledig gesteund op de bestreden weigeringsbeslissing en de hierin gedane vaststelling dat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van het andere middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS